

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
SLOW HEAT IN HEAVEN

Copyright © 1988 by Sandra Brown
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-698-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Sandra Braun

*Vreli dani
u Hevenu*

Prevela Branislava Maoduš

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

1.

U početku nije bila sigurna da je stvaran.

Dremala je glave oslonjene na savijenu ruku koja joj je sada bila obamrla i utrnula. Probudila se i otvorila oči, potom se lenjo protekla i okrenula glavu. Tada ga je videla. Smesta je zaboravila na neprijatnost.

Mislila je da je to iluzija još neizoštrene vida i nerazbuđenog uma. Treptala je nekoliko puta. Slika se nije pomerila.

Obris njegovog tela bio je jasan poput siluete isečene ostrim makazicama od crnog kolaž-papira. Stajao je naspram sunca na zalasku, koje je tonulo praćeno vatrometom boja. Horizont je bio izbrazdan bojama jarkim poput onih na sultanovom turbanu. Razmetao se vatrenim nijansama od jarkocrvene do zlatne.

On je bio nepomičan kao i borovi. Drveće je ličilo na stražare, visoke i veličanstvene. Igličaste grane bile su mirne. Nije bilo ni daška povetarca. Iznad mesta na kom je Skajler ležala, sa širokih grana zimzelenog hrasta spuštala se španska mahovina. Izgledala je tužnije nego inače, kao da žali zbog uporne vreline i vlage.

Nepokretna figura nesumnjivo je pripadala muškarcu. Držanje je takođe odavalo muškarca. O, da, bilo je to bez sumnje arogantno držanje jednog muškarca. Jedno koleno mu je bilo povijeno, a kuk blago isturen.

Zastrašujuće je probuditi se iz dremeža i otkriti da se na svega nekoliko metara od vas nalazi neko i u tišini vas posmatra strpljivo poput grabljivice. Uznemiruje saznanje da je taj neko samouveren i drzak muškarac koji smatra da se neovlašćeno nalazite na njegovom posedu.

A ponajviše je zabrinjavala činjenica da na ramenu nosi veliku motiku. Činila se bezopasnom. Muškarac se zglobovima oslonio na dršku, a ruke su mu nemarno visile. Na ulicama Londona bi čovek koji na ramenu nosi motiku sasvim sigurno privukao pažnju. U ruralnoj Luizijani leti, to je bio sasvim uobičajen prizor.

Ali na ovom delu poseda Bel Ter nije postojala ni gredica sa lukom. Polja na kojima su farmeri gajili povrće bila su kilometrima udaljena. Skajler

je imala razloga za strah. Sunce je zalazilo, bila je sama i relativno daleko od kuće.

Trebalo bi da mu se obrati, da zahteva da joj se predstavi i objasni šta radi na njenom posedu. Ali nije rekla ništa, možda zato što se činilo da on pripada ovde više nego ona. Stapao se sa krajolikom, bio je jedno sa njim. U poređenju sa njim, ona ovde nije pripadala.

Nije znala koliko su dugo zurili jedno u drugo. Bar je mislila da gledaju jedno drugo. Nije mogla da mu vidi lice, a ni da proceni u šta je to tako pažljivo gledao. Ali instinkt joj je govorio da je gledao nju, kao i to da je posmatra već duže vremena. Ova neprijatna misao ju je naterala da se pomeri. Sela je.

Krenuo je prema njoj.

Njegovi koraci u do članaka visokoj travi jedva da su se čuli. Tiho i graciozno je spustio motiku i obema rukama čvrsto uhvatio dugačku dršku.

Sva uputstva za samoodbranu, koja je Skajler ikada čula, kukavički su se povukla u najudaljenije kutke njenog uma. Nije mogla da se pomeri, nije mogla da progovori. Pokušala je da udahne vazduh kako bi vrisnula, ali joj se činilo da udiše živo blato.

Instinktivno se privila uz masivno deblo i čvrsto sklopila oči. Poslednja slika koja joj se zadržala pred očima bila je slika sjajne ostrice, koja je blistala na poslednjim zracima zalazećeg sunca dok se podizala u luku. Onda se spustila uz tup udarac. Čekala je da oseti nepodnošljiv bol pre nego što padne mrtva. Nije ga dočekala.

„Dremaš, *pichouette*?“

Skajler naglo otvori oči, iznenađena što je još uvek živa. „Molim?“

„Dremaš, gospođice Skajler?“

Rukom je zaklonila oči od sunca ali i dalje nije mogla da mu razazna lice. Sve što je znala o njemu beše to da je on znao njeno ime i da mu je maternji jezik kejdženski dijalekt.

Oko rukavaca gmizalo je mnogo zmija. Od detinjstva su je učili da svaku smatra otrovnicom. Činilo joj se da bi ista logika mogla da se primeni i u ovoj situaciji.

Ostrica motike tupo je udarila u travom obraslu zemlju. Naslonio se sklopivši ruke preko drške i položivši bradu na njih. Poza je delovala bezazleno, ali on nije izgledao ništa manje opasno.

„Kako znaš moje ime?“, upitala ga je.

Zlovoljne usne se nakratko raširiše u osmeh koji je bio suviše zajedljiv da bi bio srdačan.

„Pa, opšte je poznato u okrugu Loran da se gospojica Skajler vratila kući iz Londona.“

„Samo na neko vreme, i samo zato što je moj otac doživeo srčani udar.“

Slegao je ramenima, nisu ga interesovali njeni razlozi. Okrenuvši glavu pogledao je u sunce koje je sve brže nestajalo iza horizonta. Poslednji zraci odražavali su se u njegovim očima jednako kao i na mirnoj vodi rukavca kada je obasjaju pod odgovarajućim uglom. Tada voda izgleda čvrsto i neprobajno kao mesing. Upravo tako su izgledale i njegove oči.

„Ne širim tračeve, gospođice Skajler. Samo ih slušam. A vrednim pažnje smatram samo one koji bi mogli direktno da me se tiču.“

„Šta radiš ovde?“

Okrenuo je glavu prema njoj. „Posmatram te kako spavaš.“

„A šta si radio pre toga?“, upita ga ona oštro.

„Sakupljao korenje“, odgovori on pokazavši na malu kožnu torbu koja mu je bila okačena o kaiš.

„Korenje?“ Odgovor nije imao nikakvog smisla i to ju je nerviralo, a još više joj je išla na živce njegova drskost. „Kakvo korenje?“

„Nije važno, nikada nisi čula za njega.“

„Neovlašćeno si ušao na privatni posed. Nemaš šta da tražiš na Bel Teru.“

U tišini koja je usledila glasno se čulo zujanje insekata. Ni na trenutak nije sklanjao pogled sa njenog lica. Kada je odgovorio, glas mu je bio mek i neuhvatljiv poput priželjkivanog povetarca.

„O, imam, *pichouette*. Ja živim ovde.“

Skajler je zurila u njega. „Ko si ti?“

„Ne sećaš se?“

Iznenada je shvatila. „Bodro?“, prošaputa. S mukom je progutala pljuvačku ne osećajući se nimalo bezbednije sada kada je znala sa kim razgovara. „Keš Bodro?“

„*Bien!* Sada me prepoznaješ.“

„Ne. Ne, nisam te prepoznala. Sunce mi je išlo u oči. A i prošle su godine otkad sam te poslednji put videla.“

„A i tada si imala dobar razlog da se ne sećaš“, zadovoljno promrmlja kada je primetio da je posramljeno skrenula pogled.“

„Ako me nisi prepoznala, kako si znala ko sam?“

„Ti si jedina osoba koja živi na Bel Teru a koja...“

„... se ne preziva Krandal.“

Potvrдно je klimnula glavom, nervozna što je sama sa Kešom Bodroom. Otkako zna za sebe, otac je sestri i njoj branio čak i da razgovaraju sa njim.

Njegova majka bila je tajanstvena žena, kejdženskog porekla. Zvala se Monik Bodro i živela je u udžerici na rukavcu Loran koji je vijugao kroz šume Bel Tera. Kao dečak, Keš je imao pristup udaljenim oblastima poseda, ali mu nikada nije bilo dozvoljeno da se ovoliko približi kući. Ne želeći da se sada bavi tim pitanjem, Skajler ljubazno upita:

„Kako ti je majka?“

„Umrta je.“

Ovaj neuvijeni odgovor ju je iznenadio. Njegov izraz lica, u nadolazećem sumraku, bio je nedokučiv. No, i da je sijalo blistavo podnevno sunce, Skajler je sumnjala da bi mogla da zaključi o čemu razmišlja. Bio ga je glas da ne priča mnogo. Obavijao ga je isti veo tajnovitosti koji je obavijao i njegovu majku.

„Nisam znala.“

„Umrta je pre nekoliko godina.“

Skajler udari komarca koji joj je sleteo na vrat. „Žao mi je.“

„Bilo bi bolje da kreneš kući. Komarci će te živu izujedati.“

Pružio joj je ruku. Posmatrala ju je kao da je nešto opasno i nije bila rada da je dodirne, kao što ne bi bila rada da pomazi zmiju otrovnicu. Ali bilo bi neopisivo nepristojno odbiti pomoć. Jednom mu je ukazala poverenje i nije joj se desilo ništa loše.

Stavila je ruku u njegovu. Dlan mu je bio čvrst poput uštavljene kože, a jagodice prsta koje su se toplo savile preko njenih, žuljevite. Čim je ustala, izvukla je ruku iz njegove.

Pažljivo otresajući suknju da bi prikrila neprijatnost, ona reče: „Poslednje što sam čula o tebi, jeste da si upravo završio obuku na Fort Polku i otišao u Vijetnam.“ Kako on ništa ne reče, ona podiže pogled prema njemu. „Da li je to istina?“

„Oui.“

„Bilo je to davno.“

„Ne tako davno.“

„Pa, ovaj, drago mi je da si se vratio. Izgubili smo nekoliko momaka tamo.“

Slegnuo je ramenima. „Valjda sam bio bolji borac.“ Usne mu se izviše u grimasu nalik osmehu. „Čini se da sam takav postao odrastajući.“

Rešila je da ne odgovori na provokaciju. Zapravo, pokušavala je da pronade način kojim bi okončala ovaj neprijatni razgovor. Pre nego što joj je

to pošlo za rukom, Keš Bodro je sklonio komarca koji je pokušavao da se nahrani na njenom vratu.

Prsti su mu bili grubi i žuljeviti, ali mu je dodir bio nežan dok joj je prelazio preko golog vrata i dekoltea. Posmatrao je njenu reakciju sa iskrenom zainteresovanošću. Skidao ju je pogledom. Tačno je znao šta radi. Drsko je počinio neoprostivo. Keš Bodro je dodirnuo Skajler Krandal... i izazivao je da mu se usprotivi.

„Umeju da pronađu najbolja mesta“, rekao je.

Skajler se pretvarala da ne razume njegov značajan pogled. „Čini mi se da si i dalje jednako neprijatan.“

„Ne bih želeo da te razočaram.“

„Ni najmanje me nije briga za to.“

„To nije ništa novo.“

Osetila se poniženom i celo telo joj se skamenilo. „Trebalo bi da se vratim u kuću. Vreme je za večeru. Drago mi je što smo se sreli gospodine Bodro.“

„Kako mu je?“

„Kome? Tati?“

Klimnuo je glavom osorno. Skajler slegnu ramenima. „Nisam ga danas videla. Otići ću u bolnicu posle večere. Razgovarala sam jutros sa jednom od sestara koja se brine o njemu i rekla mi je da je noć proveo mirno.“ Grlo joj se steglo i ove reči je izgovorila promuklim glasom. „U ovoj situaciji je i mirno provedena noć nešto zbog čega bi trebalo da budem srećna.“ A potom najotmenijim glasom kaza: „Reći ću mu da ste pitali za njega, gospodine Bodro.“

Bodro se iznenada grubo nasmeja. Odjek njegovog glasa preplaši pticu koja je naglo izletela iz krošnje zimzelenog hrasta. „Mislim da to ne bi bilo pametno ukoliko ne želiš da matori otegne papke.“

Ako je dobro izračunala, Keš Bodro se približavao četrdesetoj, što je značilo da bi trebalo da zna kako ne može na takav način da govori o ozbiljno bolesnoj osobi. Zrelost mu nije donela uglađenost. Kao mladić je bio grub, nepristojan i nevaspitan, i nimalo se nije promenio. Majka se nije trudila da ga vaspita. Pustila ga je da se ponaša kako je hteo. Njegovi neprekidni nestašluci prestali su da budu simpatični još u vreme kada je krenuo u više razrede osnovne škole i ubrzo postao problem sa kojim školski sistem nije umeo da se izbori. Heven u Luizijani nikada pre, a ni posle, nije iznedrio takvo đavolsko derište kakav je bio Keš Bodro.

„Onda, laku noć, gospodine Bodro.“

Blago joj se naklonio. „Laku noć, gospođice Skajler.“

Hladno mu je klimnula, što je više bio manir njene sestre, i krenula prema kući. Svesna da je posmatra, pogledala je prema njemu čim se našla na bezbednoj udaljenosti i u dubokoj senci drveća.

Stajao je oslonjen na ogromno deblo zimzelenog hrasta koje tuce muškaraca ne bi moglo da obujmi. Videla je iskrnu, a zatim i plamen šibice u tami. Kada je prineo šibicu da pripali cigaretu, nakratko je ugledala njegovo mršavo lice. Ugasio je šibicu. Strujanje vlažnog zalivskog vazduha donelo je miris sumpora do mesta na kom se Skajler skrivala.

Bodro je duboko udahnuo dim. Cigaretu se nakratko zažarila, podsećajući na oko koje joj namiguje iz dubina pakla.

2.

Skajler je trčala između drveća spotičući se o niže rastinje, žureći da se domogne bezbednosti kuće. Na škripavom mostu dočekalo ju je zujanje komaraca. Most je prelazio preko plitkog potoka koji je razdvajao šumu od negovanog travnjaka oko kuće.

Skajler je zastala da povrati dah tek kada je stupila na smaragdne tepih bufalo trave. Noćni vazduh je bio ispunjen teškim mirisima, jakim kao parfem neke prostitutke iz Ulice Burbon. Na obalama potoka rasli su orlovi nokti, a negde u blizini cvetale su gardenije, divlje ruže, kalina ligustrum i magnolija.

Skajler je prepoznavala pojedinačne mirise. Navirali su iz sećanja na detinjstvo, za svaki je bila vezna neka uspomena. Bili su joj bolno poznati, iako je njeno detinjstvo odavno prošlo, a ona šest godina nije nogom kročila na Bel Ter.

Nijedna bašta u Engleskoj nije ovako mirisala. Ništa nije imalo ovakav miris. Da su je vezanih očiju doveli na Bel Ter, odmah bi znala gde se nalazi, prepoznala bi ga po zvuku i mirisu.

Noćni hor cvrčaka i žaba se polako zagrevao. Basovi su odzvanjali iz močvarnog korita potoka, soprano je dopirao sa grana drveća. Sa određene udaljenosti čuo se zvižduk teretnog voza. Bio je to najsamotniji zvuk koji je ikada čula.

Sklopila je oči, naslonila se na koru močvarnog bora i pustila da je preplave osećanja. Obgrlila se rukama, plašeći se da će se, otvori li oči,

probuditi i otkriti da se ne nalazi na Bel Teru usred leta, već u hladnoj zimskoj magli Londona.

Ali kada je otvorila oči, ugledala je kuću. Čista i bela poput kocke šećera, stajala je ponosito u srcu čistine, istaknuta kao centralni dragulj na kruni.

Sa prozora se na dugačku verandu slivalo žuto svetlo raspršeno mrežicama. Tremom se protezalo šest stubova, po tri sa svake strane ulaznih vrata. Podupirali su balkon na prvom spratu. Nije to bio pravi balkon, već samo fasada. Triša je to često svadljivo isticala, ali Skajler ga je bez obzira na to volela. Smatrala je da je lažni balkon neophodan i da kući daje simetriju. Veranda je obavijala sve četiri strane kuće. Pozadi je bila zatvorena mrežama za zaštitu od komaraca i predstavljala je ono što se nekada nazivalo spavaći trem. Skajler se sećala kako je njena majka Mejsi pominjala lepe trenutke koje je na njemu provela kao dete, kada bi svi njeni rođaci spavali na tom tremu na poljskim krevetima tokom porodičnih okupljanja.

Skajler je uvek više volela otvorenu verandu. Pletene stolice, obojene belo da bi se slagale sa fasadom kuće, bile su poredane tako da je iz svake mogao da se posmatra određeni deo travnjaka. Nije bilo neuglednih prizora. Svaki je mogao da se stavi na razglednicu.

U jednom uglu verande nalazila se ljuljaška koju je Koton okačio za nju i za Trišu. Dve jednake paprati, svaka bujna poput uvezanog nojevog perja, rasle su iz identičnih saksija postavljenih sa svake strane ulaznih vrata. Veda je bila neizmerno ponosna na tu paprat, stalno je brinula o njoj i grdila svakoga ko bi prošao pored nje suviše brzo ili pak suviše blizu. Smrtno bi se uvredila ukoliko bi nemarni prolaznik otkinuo makar ijednu grančicu.

Mejsi više nije bila na Bel Teru. Ni Veda više nije bila tamo. A Kotonov život je visio o niti u bolnici Sveti Jovan. Jedina stvar koja je ostala nepromenjena i izgledala večno, bila je sama kuća. Bel Ter.

Skajler je prošaputala ime kao molitvu, dok se odvajala od stabla. Udovoljivši hiru, zastala je da izuje sandale i nastavila bosonoga preko hladne, vlažne trave koju je tog poslepodneva zalivala prskalice.

Trgla se od bola kada je sa trave stupila na prilaz od drobljenih školjki. Bio je to prijatan bol i probudio je u njoj sećanja na detinjstvo. Svake godine je bosonoga trčala niz prilaz od drobljenih školjki. To je bio njen prolećni ritual. Stopala su joj bila meka i osetljiva zato što je cele zime nosila cipele i čarape. Skidala bi ih čim bi vreme postalo dovoljno toplo, a Veda smatrala da je bezbedno da to uradi. Uvek je bilo potrebno nekoliko dana da joj stopala dovoljno očvrstu kako bi mogla da pretrči ceo put do drumu.

Zvuk školjki i osećaj pod bosim stopalima bili su joj poznati, baš kao što joj je bilo poznato i škripanje ulaznih vrata sa mrežicom. Vrata su se zatvorila za njom, još jedan dobro poznat zvuk. Bel Ter se nikada nije menjao. Bio je to njen dom.

A onda jednoga dana to više nije bio. Prestao je da joj bude dom onoga dana kada je postao dom Triši i Kenu.

Sedeli su za dugačkim trpezarijskim stolom. Njena sestra spustila je čašu sa burbonom i vodom. „Već te dugo čekamo, Skajler“, reče Triša ozlojeđeno.

„Izvini. Otišla sam u šetnju i izgubila pojam o vremenu.“

„U redu je“, kaza Ken Hael. „Ne čekamo dugo.“ Zet joj se smeškao dok je punio svoju kristalnu čašu burbonom. „Jesi li za piće?“

„Džin i tonik, molim te. Sa puno leda. Napolju je pakleno.“

„Zagušljivo je.“ Triša se ljutito hladila uštirkanim platnenim ubrusom. „Rekla sam Kenu da podesi temperaturu na klima-uređaju. Tata je užasna stipsa kada je račun za struju u pitanju. Uopšte ga nije briga što se leti gušimo od vrućine. Kada već nije ovde, možemo bar da namestimo tako da nam bude udobno. Ali potrebno je mnogo vremena da se ova stara kućerina ohladi. Živeli.“ Podigla je čašu prema Skajler kada joj je Ken doneo piće.

„Da li ti piće odgovara?“

Skajler je srknula, ali nije pogledala Kena kada je odgovorila: „Savršeno je, hvala.“

„Kene, pre nego što sedneš, molim te reci gospođi Grejvs da je Skajler konačno blagoizvolela da se pojavi i da nam može poslužiti večeru.“

Triša je rukom pokazala na vrata koja su povezivala trpezariju sa kuhinjom. Ken joj uputi ljutit pogled, ali učini kako mu je rečeno. Kada je Skajler izula sandale, Triša reče: „Zaboga, Skajler, ovde si svega nekoliko dana i već se vraćaš starim navikama koje su izluđivale mamu sve do njene smrti. Nadam se da ne nameravaš da sediš bosonoga za vreme večere?“

Triša je već bila ljuta na nju zato što je zakasnila na večeru. Zarad mira, Skajler se sagnu i obu sandale. „Ne razumem zašto ne voliš da budeš bosa.“

„A ja ne razumem zašto ti voliš.“ Iako je Trišin osmeh izgledao anđeoski, bio je pun zlobe. „Očigledno je da u mojim venama kola aristokratska krv, koje u tvojima nema.“

„Očigledno“, reče Skajler bez gorčine. Pijuckala je svoje piće i uživala u reskom okusu džina i svežoj aromi limete.

„Zar te to nikada ne muči?“, upita Triša.

„Šta?“

„To što ne znaš svoje poreklo. Ponekad se ponašaš kao beli ološ. To bez sumnje znači da su ti roditelji bili sirotinja.“

„Zaboga, Triša“, prekinu je Ken iznervirano. Obavivši zadatak, smestio se na stolicu preko puta supruge. „Prestani više. Zar je to sada važno?“

„Mislim da je i te kako važno.“

„Važno je ono šta napraviš od svog života, a ne ko ti ga je podario. Slažeš li se Skajler?“

„Nikada ne razmišljam o svojim biološkim roditeljima“, odgovori Skajler. „Zapravo, razmišljala sam o njima ponekad dok sam odrastala, pogotovo ako sam bila uvređena ili kada bi me grdili ili...“

„Grdili“, ponovi Triša u neverici. „Ne sećam se nijedne prilike u kojoj je tebe neko grdio. Kada je to tačno bilo, Skajler?“

Skajler ju je ignorisala i nastavila. „Tada sam samu sebe sažaljevala i mislila kako bih imala mnogo lepši život da me biološki roditelji nisu dali na usvajanje“, čežnjivo se osmehnula. „Naravno da ne bih imala lepši život.“

„Kako to možeš da znaš?“, Triša je savršeno izmanikiranim noktom mešala led u čaši, a potom stavila prst u usta. „Ja sam ubeđena da je moja majka bila bogata i ugledna devojka. Njeni zli stari roditelji su je, iz čiste ljubomore i zlobe, naterali da me se odrekne. Otac mi je, verovatno, bio neko ko ju je strastveno voleo i obožavao tlo kojim hoda, ali nije mogao da se njome oženi zato što njegova džandrljiva žena nije htela da se razvede od njega.“

„Gledala si previše sapunica“, reče Ken osmehnuvši se Skajler. I ona se njemu nasmeši.

Triša ga pogleda skupljenih očiju. „Ne ismevaj me.“

„Ako si ubeđena da su tvoji biološki roditelji bili tako divni, zašto ih nisi potražila?“, upita je. „Koliko se sećam, Koton te je uvek savetovao da to uradiš.“

Triša je dlanovima ispravila ubrus na krilu. „Zato što nisam htela da im se mešam u život, niti da im stvaram neprilike.“

„Ili zato što je postojala mogućnost da otkriješ kako baš i nisu tako sjajni. Ne bi mogla da podneseš istinu.“ Ken je iskapio piće i spustio čašu na sto, samozadovoljno poput kockara koji širi pobedničke karte.

„Pa šta i da nisu bili bogati“, obrecnu se Triša, „bar sam sigurna da nisu bili šljam, što ne može da se kaže za njene roditelje.“ Onda se slatko osmehnu i stavi ruku preko sestrine. „Nadam se da te nisam povredila.“

„Nisi. Nikada mi nije bilo važno moje poreklo. Bar ne toliko koliko je tebi važno. Drago mi je što sam postala Kotonova usvojena kćerka.“

„Uvek si bila tako odvratno zahvalna što si postala zenica oka Kotona Krandala.“

Ulazak gospođe Grejvs pružio je Skajler izgovor da ne odreaguje na podmukle reči koje joj je Triša uputila. Ime koje je nosila, gospođi Grejvs* je savršeno odgovaralo, Skajler je bila sigurna da ne postoji turobnija osoba od nje. Nadala se da će dočekati da vidi osmeh ove uštogljene žene, koja je bila sušta suprotnost Vedi.

Skajler je osetila čežnju za Vedom dok je posmatrala uzdržanu i tihu domaćicu kako servira višisuz. Vedino tamno lice, poput kafe od cikoriije, bilo je deo Skajlerinih sećanja otkad zna za sebe. Njene bujne grudi bile su meke poput perjanog jastuka, bezbedne kao tvrđava, a na njima je pronalazila utehu kao u krilu božjem. Mirisala je na štirak, limun, vanilu i lavandu.

Nadala se Vedinom čvrstom zagrljaju čim pređe kućni prag. No, razočarano je otkrila da je Vedu zamenila gospođa Grejvs, čije su oskudne grudi delovale hladno, kruto i neprivlačno poput granitnog spomenika.

Čorba je bila tanka i bezukusna kao i žena koja ju je pripremila i poslužila, a onda se povukla u kuhinju. Nakon što je okusila rashlađenu čorbu, Skajler poseže za slanikom.

Triša smesta počne da brani kuvaricu. „Rekla sam gospođi Grejvs da prestane da koristi so od kada je tati počeo da raste pritisak. Već smo se potpuno navikli.“

Skajler nastavi da soli svoju čorbu. „E, pa ja nisam.“ Ponovo je okusila čorbu i otkrila da je neukusna. Odložila je kašiku i sklonila tanjir. „Suviše dobro se sećam Vedine višisuz čorbe, toliko aromatične i guste da si mogao ostaviti kašiku uspravno u njoj.“

Triša je elegantnim pokretima dodirnula uglove usana ubrusom, a zatim ga pažljivo vratila na kolena. „Trebalo je da znam da ćeš mene optužiti.“

„Nije mi bila namera...“

„Ostarila je. Ti je nisi videla godinama. Nemaš prava da dovodiš moju odluku u pitanje. Veda je postala neuredna i nemarna, nije li tako Kene?“, za mišljenje ga je pitala čisto reda radi i nije sačekala odgovor. „Nisam imala izbora sem da je otpustim. Kako da je plaćamo kad nije radila svoj posao? Stvarno sam se osećala užasno zbog toga“, reče Triša stavivši ruku na grudi. „Znaš da sam je i ja volela.“

„Znam da jesi“, reče Skajler. „Nije mi bila namera da te kritikujem. Jednostavno mi nedostaje. Bila je deo Bel Tera.“ Skajler je u to vreme živela u inostranstvu i nije mogla da opozove Trišinu odluku, ali joj je ideja o neuređnoj i nemarnoj Vedi bila nezamisliva.

* Igra rečima, *grave* na engleskom jeziku znači ozbiljan, težak, a znači i grob. (Prim. prev.)

Triša je izjavila da je volela staru domaćicu i da žali što je morala da je otpusti, ali Skajler nije mogla a da se na zapita nije li Trišin postupak proizišao iz zlobe. Setila se brojnih prilika kada je njena sestra bila sve samo ne ljubazna prema Vedi. Jednom je toliko uvredljivo prekorila Vedu da je Koton planuo na nju. Izbila je jeziva svađa. Trišu su kaznili, morala je ceo dan da provede u svojoj sobi i zabranili su joj da ide na zabavu koju je čekala nedeljama. Iako je Triša bila zlopamtilo, Skajler je bila ubeđena da je postojao mnogo ozbiljniji razlog zašto je Vedu otpustila.

Ni so ni biber nisu mogli da poboljšaju ukus pileće kaserole poslužene posle rashlađene krompir-čorbe. Pokušala je čak da je začini tabasko som, neizostavnim začinom na stolu Kotona Krandala. No, ni sos od crvene paprike nije pomogao.

Bilo kako bilo, rešila je da pruži još jednu priliku kulinarским sposobnostima gospođe Grejvs.

Izgubila je apetit otkad ju je Ken nazvao i saopštio joj da je Koton doživeo srčani udar.

„Kako je?“, uplašeno je upitala.

„Loše. Na putu do bolnice srce je potpuno prestalo da mu radi. Morali su da ga reanimiraju. Neću te lagati, situacija je ozbiljna.“

Ken joj je rekao da dođe što je pre moguće. Nije bilo potrebno da je ubeđuje. Nekako je uspeła da uskladi letove i da naposljetku sleti u Nju Orleans. Odatle je sela na mali putnički avion za Lafajet. Onde je iznajmila automobil i došla u Heven.

Kada je stigla, njen otac je bio bez svesti na odeljenju intenzivne nege u bolnici Sveti Jovan, gde se i sada nalazi. Stanje mu je bilo stabilno, ali i dalje kritično.

Za Skajler je bilo najgore to što nije bila sigurna je li on znao da je ona došla da ga vidi. Najveći deo vremena je bio u nesvesti, budio se na kratko, pa opet gubio svest. Tokom jedne od kratkih poseta, otvorio je oči i pogledao je. Izraz lica mu je ostao neizmenjen. Sklopio je oči, a da ničim nije pokazao da ju je prepoznao. Prazan pogled koji kao da je prolazio kroz nju slomio joj je srce. Plašila se da će umreti pre nego što stigne da porazgovara sa njim.

„Skajler?“

Trgla se i pogledala Kena. „Izvini. Da, završila sam, gospođo Grejvs“, rekla je ženi koja je sa neodobravanjem gledala u gotovo netaknutu hranu. Odnela je tanjire i poslužila kolač sa kupinama primamljivog izgleda. Nalagala se da zalihe šećera nisu bačene kada i zalihe soli.

„Da li i dalje nameravaš da odeš do bolnice nakon večere?“

„Da. Želiš li da ideš sa mnom?“

„Ne idem večeras“, odgovori Triša. „Umorna sam.“

„Aha, celodnevno kartanje je naporan posao.“

Triša je ignorisala Kenovu upadicu. „Veroučitelj crkve kojoj tata pripada doneo je danas poruku od dece koja mu žele brz oporavak. Rekao je da je sramota što Koton mora da se oporavlja u katoličkoj bolnici.“

Skajler se nasmešila zbog đakonovog verskog snobizma, iako to u ovim krajevima nije bilo neuobičajeno. Mejsi je bila katolkinja, a tako je vaspitala i svoje usvojene kćerke. Koton nikada nije promenio veru. „Nismo imali izbora, u Hevenu nema baptističke bolnice.“

„Ceo grad je zabrinut za Kotona.“ Ken se ugojio od kada ga je Skajler videla poslednji put, ali ga to nije sprečilo da stavi mnogo slatke pavlake na kolač. „Ne mogu da prođem ulicom a da me neko ne pita za njega.“

„Naravno da su svi zabrinuti“, reče Triša. „On je najugledniji čovek u gradu.“

„Baš se danas neko raspitivao za njegovo zdravlje“, dodade Skajler.

„A ko to?“, upita Triša.

Triša i Ken prestadoše da jedu kolač i pogledaše Skajler očekujući odgovor. „Keš Bodro.“

3.

„Keš Bodro. Vidi, vidi“, Triša je okrenula kašiku u ustima i polako je izvadila. „Da li su mu pantalone bile zakopčane?“

„Triša!“

„Ma hajde, Kene, zar misliš da fine dame poput mene nisu čule za njega?“ Zavodnički je trepnula. „Svi u gradu znaju za Kešove seksualne podvige. Kada je raskinuo sa onom Volasovom, ispričala je svima koji su hteli da je slušaju i koji su se zatekli u salonu lepote sve detalje njihove prljave ljubavne avanturice“, Triša spusti glas i nastavi, „ispričala je bukvalno svaki detalj. Svima nam je bilo neprijatno zato što je sirotica bila i više nego pripita. Ali smo obratili pažnju na svaku sočnu reč koju je izgovorila. Ukoliko je upola dobar kao što tvrdi, pa...“, dodade Triša namignuvši.

„Izgleda da je gospodin Bodro gradski pastuv“, reče Skajler.

„Naskače na sve što nosi suknju.“

„E, tu grešiš, dušo“, reče Triša ispravljajući supruga. „Po onome što sam čula, veoma je izbirljiv. A zašto i ne bi bio? Može da bira. Sve žene iz okruza mu se praktično bacaju pred noge.“

„Naš pandan Don Žuanu“, kaza Ken nadajući se da je razgovor završen i nastavi da jede kolač.

Triša još uvek nije bila spremna da okonča razgovor. „Nemoj da si takav. Samo si ljubomoran.“

„Ljubomoran? Ljubomoran na tog bednika, kopilana, sirotana bez prebijene pare u džepu?“

„Dušo, kada se priča o onome šta mu je u pantalonama, ne misli se na sadržaj džepova. A čini se da je ono što mu se nalazi u pantalonama vrednije od zlata“, mačkasto se osmehnu Triša. „No, ti nemaš razloga za brigu. Sirovi tipovi muškaraca me nikada nisu privlačili. Mada, moraš priznati da je Keš fascinantan lik.“ Okrenula se ka Skajler i upitala je: „Gde si nalletela na njega?“

„Ovde.“

„Ovde?“, Kenu zastade kašika na pola puta između usta i tanjira sa kolačem. „Na Bel Teru?“

„Rekao je da sakuplja korenje.“

„Za svoje napitke.“

Skajler je zurila u Trišu koja je iznela podatak koji je smatrala logičnim. „Napitke?“

„Nastavio je tamo gde je Monik stala.“ Skajler je i dalje zbunjeno zurila u sestru. „Nemoj mi reći da nisi znala da je Monik Bodro bila veštica?“

„Čula sam glasine, ali sam smatrala da su to gluposti.“

„Nisu! Šta misliš zašto je tata dozvolio takvom ološu da živi na posedu sve ove godine? Plašio se da će baciti uroke na sve nas ukoliko je otera.“

„Opet dramiš Triša“, oglasi se Ken. „Zapravo, Monik je bila ono što se naziva *traiteur*, iscelitelj. To je kejdženski običaj. Lečila je ljude, ili bar oni tako tvrde. Sve do smrti je delila tonike i tinkture.“

„Tradicionalno su svi iscelitelji levoruki i najčešće su žene, ali narod ovde smatra da je Keš nasledio majčine moći.“

„Nije ona imala nikakve *moći*, Triša“, nestrpljivo će Ken.

„Slušaj“, reče ona udarajući dlanom o sto da bi naglasila reči „sasvim sigurno znam da je Monik Bodro bila veštica.“

„To je najobičnija maliciozna glasina.“

Triša je besno posmatrala supruga. „Osetila sam na svojoj koži. Jednog dana u gradu me je pogledala onim svojim krupnim, crnim, zlim očima

i tog poslepodneva sam dobila menstruaciju, dve nedelje ranije, i nikada ni pre ni posle toga nisam imala takve grčeve.“

„Ukoliko je Monik posedovala neke posebne moći, koristila ih je da olakša život ljudima, a ne da im ga oteža“, reče Ken. „Napici i bajalice prenošeni su sa kolena na koleno još od osamnaestog veka i nasleđeni su od Akadijaca. Potpuno su bezopasni, kao što je i ona bila.“

„Teško. Te isceliteljske tradicije izmešale su se sa afričkim vudu ritualima kada su Akadijci došli u Luizijanu. U pitanju je crna magija.“

Ken mrko pogleda Trišu. „Monik Bodro se nije bavila vuduom. I nije bila zla. Samo drugačija. I veoma lepa. Zato je većina žena u gradu, uključujući i tebe, želela da veruje da je ona veštica.“

„Ko ju je od nas dvoje zapravo poznao, ja ili ti? Ti si živeo ovde veoma kratko pre nego što je umrla.“

„Čuo sam priču.“

„E pa čuo si neistinite priče. A i starila je, i lepota joj je izbledela.“

„To je ženska tačka gledišta. Kažem ti da je i dalje bila lepa žena.“

„A Keš?“, upita Skajler prekidajući ono što je obećavalo da će se pretvoriti u ozbiljnu bračnu razmiricu. Nije joj trebalo mnogo vremena da bi shvatila kako je brak Haelovih bio daleko od skladnog. Veoma se trudila da, kao svaki dobar hrišćanin, ne uživa u tome.

„Čime se on bavi?“ Skajler je primetila da ih je pitanje iznenadilo. Na trenutak su samo zurili u nju, pre nego što je Ken odgovorio.

„Radi za nas, za Drvnu kompaniju Krandal.“

Skajler je pokušala da obradi ovu informaciju. Keš Bodro je bio na platnom spisku njene porodice. Tog poslepodneva se prema njoj nije ponašao sa poštovanjem koje zaslužuje. Njegovo ponašanje nije bilo nalik na ponašanje zaposlenog prema poslodavcu. „Šta tačno radi?“

„On je šumar. Sve je vrlo jasno i jednostavno.“ Kada je pojeo kolač, Ken je obrisao usta i nemarno bacio ubrus na sto.

„Ništa tu nije ni jasno ni jednostavno, Skajler“, ispravi ga Triša. „On je drvoseča, radnik na platformi za utovar drveta, vozi mini utovarivač. Odabire drvo za seču. Radi sve.“

„Prava je šteta“, dobaci Ken „da čovek njegove inteligencije i sposobnosti nema većih ambicija.“

„Živi li i dalje u udžerici na rukavcu?“

„Naravno. Nema posla sa nama, a ni mi sa njim. Koton se susreće sa njim na stovarištu, ali sve u svemu, zaobilazimo jedni druge u širokom krugu. Ne mogu da zamislim da se danas toliko približio kući. On i Koton su razmenili prilično uvredljive reči kada je Monik umrla. Koton je

želeo da se Keš odseli, ali ga je Keš nekako uspeo ubediti da mu dozvoli da ostane. Kotonov postupak je hvale vredan.“

„I veoma sebičan“, reče Triša. „Keš mu je potreban.“

„Možda i jeste, ali Kotonu se to nimalo ne dopada. Mislim da je budala što mu veruje. Ne bih verovao Kešu Bodrou ni da mi kaže da je mleko belo.“ Ken se iznenada nagnu preko stola i zabrinuto pogleda Skajler. „Nadam se da ti nije uradio ili rekao nešto uvredljivo?“

„Nije. Razmenili smo svega nekoliko reči.“ I dodir. I pogled. I u jednom i u drugom bilo je prezira koliko i senzualnosti. Skajler nije znala šta ju je od toga više uznemiravalo, njegova zainteresovanost za nju ili njegovo očigledno neprijateljstvo. „Samo sam radoznala, to je sve. Prošle su godine od kada sam čula bilo šta o njemu. Nisam očekivala da još uvek živi ovde.“

„Pa, ukoliko ikada pređe granicu, obavezno mi to reci.“

„I šta ćeš ti da uradiš? Da ga prebiješ?“ Trišin smeh je odjekivao prostorijom. „Neki kažu da je Keš ostao u vijetnamskim džunglama malkice predugo. Stalno se iznova prijavljivao u marince zato što je voleo da ratuje i ubija. Vratio se opakiji nego što je bio, a bio je opak kao sam đavo. Dušo, bojim se da ti njemu ne predstavljaš nikakvu pretnju.“

Skajler je mogla da oseti strujanje neprijateljstva između supružnika. „Savim sam sigurna da ga više neću vidati.“ Ustala je. „Izvinite me, trebalo bih da se osvežim pre nego što krenem u bolnicu.“

Soba u kojoj je sada boravila bila je ista ona u kojoj je provela detinjstvo. Sa tri velika pravougaona prozora pucao je pogled na zadnji deo poseda, na staklenik, na ono što je nekada služilo kao pušnica, a sada je bila šupa za alat, na štalu u kojoj se nalazilo nekoliko konja i na garažu. Iza, u belo okrečenih, pomoćnih zgrada pružale su se šume, a iza njih rukavac.

Zatvorila je vrata sobe i stajala naslonjena leđima na njih. Zastala je da bi uživala u sobi koja joj je toliko nedostajala. Drveni pod je na nekim mestima bio prekriven izbledelim i izlizanim tepisima, koji bi postigli rekordne cene ukoliko bi neko rešio da ih proda. A to se neće desiti. Skajler se nikada ne bi odvojila od nečega što pripada Bel Teru.

Sav nameštaj u sobi bio je hrastov, prekriven patinom zbog koje je izgledao nežnije i mekše. Zidovi su bili okrečeni u boju šafrana, stolarija je bila bela. Prekrivač, jastučići na stolicama i draperije takođe su bili beli. Insistirala je na beloj boji kada su sobu poslednji put renovirali. Nije želela da nameštaj odvlači pažnju od jednostavne lepote same sobe.

Jedini moderni detalj bila je polica za knjige. I dalje je bila pretrpana uspomenama iz detinjstva. Mnogo puta se rešavala da očisti i pobaca stare godišnjake, sasušene bukete i požutele pozivnice. Ali nostalgija bi uvek

odnela pobjedu nad pragmatizmom. Bilo kako bilo, rešila je da će pre nego što se vrati u London temeljno očistiti sobu i otarasiti se sveg smeća.

Malo kupatilo pored sobe ostalo je neizmijenjeno. I sada se u njemu nalazio umivaonik od belog porcelana i kada sa postoljem u obliku kandži. Umila se, oprala ruke iznad umivaonika i, pogledavši se u ogledalo iznad njega, popravila šminku i očešljala kosu. Kada je podigla tamno plave kovrdže sa vrata, primetila je ružičastu oteklinu. Ujed komarca.

„*Umeju da pronađu najbolja mesta*“, setila se Kešovih reči.

S nestrpljenjem je spustila četku za kosu i zaputila se u prizemlje, pokupivši usput tašnu i ključeve iznajmljenog automobila.

Triša je u salonu sa nekim živo razgovarala telefonom. Salon je bio spojen sa dnevnom sobom kliznim drvenim vratima koja su bila sakrivena u zidu. Vrata su uvek bila otvorena tako da su dve sobe izgledale kao jedna, ali je svaka i dalje zadržala svoj naziv.

Sestre mahnuše jedna drugoj. Skajler je izašla u veliko predvorje, a potom na verandu. Taman je zakoračila na stepenice kada joj se Ken obratio. Ustao je sa ljuljaške i prišao joj. Uхватivši je za nadlakticu poveo ju je prema automobilu parkiranom na prilazu kući. Prilaz je pred kućom imao polukružan oblik, a potom je duž jedne strane kuće vodio do garaže.

„Ja ću te odbaciti do bolnice“, ponudio se.

„Ne hvala. Ti i Triša ste bili jutros, sada je na mene red.“

„Nije mi teško.“

„Znam, ali nema potrebe.“

Okrenuo ju je prema sebi. „Nisam ti ponudio da te povezem zato što mislim da ti je potreban prevoz. Ponudio sam se zato što nismo bili nasamo ni sekund otkad si stigla.“

Skajler se ovaj razgovor nije dopadao, kao ni Kenov zaverenički ton. Oslobodila je ruku ljubazno, ali nepokolebljivo. „Tako je, Kene. Nismo. Smatram da je tako najbolje, slažeš li se?“

„Najbolje za koga?“

„Za sve nas.“

„Za mene nije.“

„Kene, molim te.“ Skajler je pokušala da ga zaobiđe, ali ju je on sprečio. Stao je direktno ispred nje i lagano prstima prešao preko njenog obraza.

„Skajler, Skajler. Opasno si mi nedostajala. Gospode, možeš li da zamisliš kako sam se osećao kada sam te opet video?“

„Ne, kako si se osećao?“ Glas joj je bio grub, a pogled optužujući. Ljutito se namrštio i povukao ruku. „Mogu samo da zamislim kako si se osećala kada smo otkrili da je Triša trudna.“